

УКРАЇНА 1999

Polonina Boržava

**Je vidět,
že bez nějaké té smůly
by člověk ani štěstí nevychutnal.**

*Grigorij Fedosejev
v knize Divokým pohořím Sajanu*

Deník vandru z Ukrajiny 1999, čtyř, většinou čerstvě osmnáctiletých borců, později již jen dvou z nich.

Napsali: Petr Kos-Špagi

Tomáš Jirout- Cipísek

Cyril

Lád'a Hemer- Ringo

Do elektronické podoby převedl Lád'a Hemer- Ringo

A tímhle obyč píše Ringo

Ještě před hranicí nás vzal nějaký Ukrajinec až do Mukačeva za 20 USD. Zde jsme vyměnili nějaké peníze na ukrajinské hřivny. Potom jsme se vrátili na nádraží. Cipísek šel koupit lístky, ale nepovedlo se mu to. Pak jsme tam šli u nás, říkal jsem БИЛЕТЫ НА ВОВЧИЙ (lístky do Vovčije) a oni říkali, že musíme jít někam jinam, ale my jsme jim nerozuměli, a tak jsem tam stál a dle příručky asertivního chování neustále

Cipís, Špagi,já

Cipís,,já,Cyril

opakoval svou skromnou prosbu: БИЛЕТЫ НА ВОВЧИЙ. Za chvíli jí už nervama tekly slzy a radši vylezla ze své pokladny a ukázala mi místo, kde můžu koupit svoje: БИЛЕТЫ НА ВОВЧИЙ. Předtím než jsme odjeli jsme ještě zašli do nádražní restaurace, kde jsem se skoro udávil zkaženým pirožkem. Potom jsme nasedli do takového dřevěného vlaku a odjeli na Vovčij. Ani by to nebyla Ukrajina, kdyby tu neměli dvě vesnice Vovčij a ani bychom to nebyli my kdybychom netrefili ten špatný Vovčij. Naštěstí jsme v horách a tak to nevadí. Šli jsme kus podél trati a potom tam našli nějakou budku, kde jsme přespali. Ještě předtím jsme ukazovali prdel na nějaký projíždějící rychlík a šli se ožrat. Jenže jsme měli málo alkáče, a tak jsme to ještě zakousli rohynolem. Za chvíli jsme byli zcela na keдр. Běhali jsme po louce, hráli kolo, kolo mlýnský a všichni jsme byli v prdeli. Potom jsme hned usnuli.

DEN DRUHÝ 10.8.99 БОВЧИЙ

Vzbudili jsme se, ale hned jsme zase usnuli (účinek rohynolu). Vstali jsme tedy asi ve dvě a museli jsme se jít vykoupat, ale pak už to bylo lepší. Potom jsme se najedli a šli. Potom jsme šli. A pak jsme šli. A nakonec jsme šli do táákového kopce, až se mi úplně zvedal kýbl. Jo a pak mi taky došla bomba do vaříče, z čehož jsem poněkud konsternován. Jsme nahoře a asi bude pršet, to je fakt super.

Ten stoupák byl fakt jeden z nejhorších, které znám. Teď ležím, Špagi hraje na kytaru a je fakt pohoda. Kolem nás jsou poloniny a vysoko na kopci naproti jsou malinkatí lidičkové sbírající borůvky. Ringo vylezl na nedaleký strom, vylezl na něj a vystrčil na nás zadek. Za chvíli ze zadku začalo padat cosi jako hovínka. „Mám ho nějaký černý,“ odvětí poté, co přišel.

19:10- Šel jsem močit, ale bylo to proti větru, a tak jsem se pochcal. Špagát se taky pochcal a navíc ještě plive proti větru a nám to lítá do jídla. Super, kluku, ty jsi jednička.

Jo, abych připomenul vaučery na Slovensku nás stály 120 sk. Takže nás pěkně natáhnul. Na hranicích jsme čekali ještě asi půl hodiny, protože tam nějaký slovákoukrajinci přendávali budku jeřábem o dva metry vedle. Vůbec je nezajímalo, že tam zdržují celý provoz.

DEN TŘETÍ 11.8.99 ПОЛОНИНА БОРЖАВА

Když jsme usínali, tak byl docela dobrej víchř. Furt jsme si mysleli, že bude pršet, ale naštěstí se to pánu Bohu nepodařilo. Ráno jsme se vzbudili asi v osm hodin, když kolem nás šlapali nějaký borůvkáři. Ještě jsme se najedli a vyrazili do nějakého strmého kopce. Nahoru jsme to brali, ještě víc nahoru a pak ještě a ještě. Byla to celkem fuška. Pak jsme to vzali po vrstevnici hřebenu k takovému trianguláku, kde pozorovali zatmění slunce nějakí Rusové. Dokavad' nebyla mlha a mraky, mezi kterými jsme zdárně šlapali do kopce, tak byla krásně vidět část pod námi, kde bylo plno vesnic.

Pořád si u jídla povídáme o nějakých prasárnách, jsme zdárně najedený, ležím v trávě asi tak 1550 m. n. m. a je tu pohoda. Jenom nás štve, že bude zatmění a všude jsou mraky.

Já s páskem přes řadra a Špagi s kytarou na klíně

Samozřejmě jsme se ztratili, ale naštěstí jsme potkali nějaký Čechy, jenž nás poslali zase zpět. Teď tu chodíme jak magoři 5 km tam a 5 km zase zpět a přitom jíme borůvky. Fouká hrozný víchř a je tu příšerná mlha, že není vidět ani na krok. Opět se ztrácíme. Ze zatmění slunce jsme toho viděli opravdu dost. Bylo naprosto 100%. Nebylo totiž skrz tu mlhu vidět ani hovno a pak ještě začalo hrozně chcát. Opět se ztrácíme. Nemám pončo ani pláštěnku. Jsem mokrej úplně na keďr, a tak si беру aspoň celtu. Jdeme po nějakým blátivým brutálu. Padáme a za chvíli jsme jak čuňáci. Naštěstí jsme potkali nějaké mladé Ukrajince, co nás odvedli až dolů do první vesnice. Odtud jsme pak odjeli autobusem do Mižhorje (МИЖГОРЕ). Teď sedíme v hospodě a já mám na celtě hovno-ГОВНО! Hrozně to smrdí. Všichni smrdíme a máme na sobě hovna. A já jsme nalitej, že nemůžu ani psát. Tak čau.

Dál píšu já- Cipísek. Špagi nutí Ringovi cigó a von ještě nechce. Ringo je celý chlupatej a smrdí. Zuby má hnědý a z něj cítit cosi jako zkažené jídlo. Cyril šel ještě pro další piva, už pátý. Teď přišel nějaký Ukrajinec a cosi si z Ringem vypráví. Teď ten ukrajinský brach na nás vyžebrał jednu hřivnu a moc děkuje. Má kníra, něco na čele, čapku na hlavě a je vožralej, jak tady asi

všichni. Jsme totiž v Mižhorje a pijem pívko. Už je tady znova ten Ukrajinec. Cyril mu nabízí cigó.

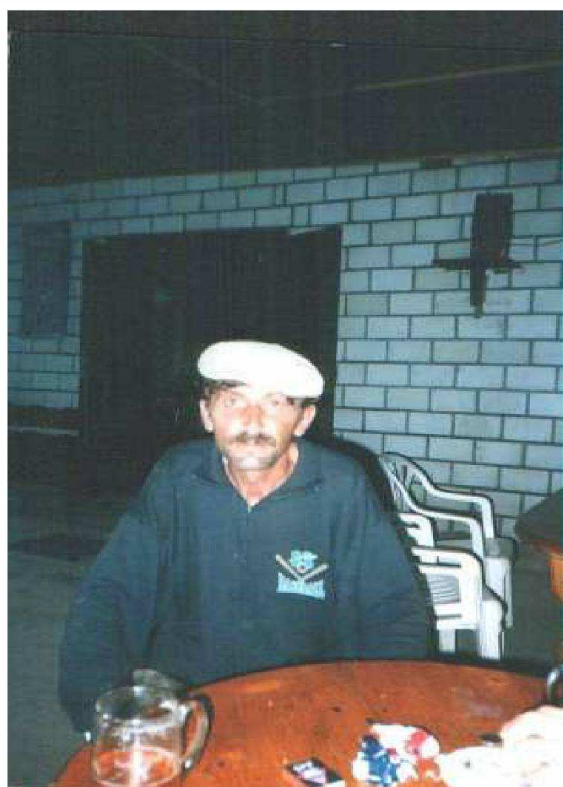
Nakonec jsme se docela slušně ožrali a ukecali toho nalitýho chlapa, aby nás nechal přespát u sebe doma. Zavedl nás tedy domů a chtěl nás nechat v koupelně, ale jen, co jsem se mu vychcal do vany, tak vyběhl z ložnice a za ním jeho stará z válečkem. Scéna jak z akčního filmu. Ta mašinérie schodila toho chudáka ze schodů a ještě mu návdavkem přidala několik štulců válečkem. A my na to všechno z povzdálí koukáme. Hned, jak si nás všimla, tak Špagi vyndal kafe a rychle se poroučíme pryč. Ještě z dálky jsme pak slyšeli- ИВАН, ТЫ АЛКОГОЛИК (Ivan, ty alkoholik).

Nakonec jsme přespali v nějakém seníku. Bylo tam hrozně málo místa a Cipísek ležel na mě. Všem je hrozně blbě. Takže dobrou noc.

DEN ČTVRTÝ 12.8.99

МИЖГОРЕ

Ráno jsme se probudili s tím, že je nám všem hrozně blbě. Někdo se poblíł a někdo posral. Když jsme skákal ze seníku, tak to moje nohy skoro nevydržely. Po sbalení věcí jsme vypadli do centra, které se rozkládá kolem autobusového nádraží, koupili jsme chleba, pojedli, napili a rozdělili se na dvojice RINGO-CIPÍSEK a ŠPAGI-CYRIL s tím, že se sejdeme v Oděse na schodech.

Jevgenij, chtěl nás nechat přespát u sebe doma, ale stará ho vyhodila i s náma a ještě mu na cestu přidala válečkem

Ringo stopnul nějakého taxíka, který nás dovezl za 1\$ na křižovatku, která vede do Ivano-frankovska (ІВАНО-ФРАНКІВСК). Nic nám už hodinu nezastavuje a jsme z toho špatný.

Zastavil nám nějaký pohřebák, který už předtím nabral několik lidí živých a dva mrtvé. Ptám se ho, jestli jede do Frankovska a on, že ne, ale nevádí stejně jsme se k němu nasrali. Jedeme v korbě jako všichni a hrozně to smrdí. Jeli jsme asi hodinu a půl po nějaké šílené cestě, přejeli jsme nějaké hranice, ale ujeli jen asi 90 km.

Nakonec jsme vystoupili ve vesnici ДОЛИНА (Dolina) a dali jsme řidiči 2\$, protože lidi, které bral mu taky něco dávali. Chvilku jsme chodili po městě, kde jsme zakoupili chleba a pití.

Na Ukrajině se stopuje tak, že si lidi stoupnou za sebe, nic nedělají, jenom stojí a čekají, až jim někdo zastaví. Na silnici, kam jsme potřebovali, jich stálo asi padesát. Ted' jsme se dostali na nádraží a míříme vlakem na Ivano-Frankovsk, protože stopovat fakt nemá cenu. Vlak nám jede asi za dvě hodky.

Stopem tu jezdíme proto, že autobusy nemají benzín, protože ho řidiči údajně pijí, popřípadě jsou mrtví, protože je někdo zabil, a tak není, kdo by řídil. Ať tak nebo tak autobus prostě nejede. Neumývají tu půl litry a v pivu ještě plave chmel. Ve vlaku nejdou otevřít okna a ty, co jsou otevřená, tak pro změnu nejdou zavřít, jelikož jsou prostě vysklená. Všude to tu smrdí jako když si somrák sedne do tramvaje. Taký se vlacích zuřivě zpívá, převážně staré babky křičí na celý vagón a ještě mnohem víc, což je značně pobuřující a neetické, obzvláště bolí-li vás hlava jako kupříkladu mě. Vlak jede zoufale pomalu-dokonce nás předjela i moucha ce-ce na své motokáře. Jedna babka smrdí tak mohutně, že je to cítit i skrz oplechované a želatinou vyšperkované dveře. Konečně jsme dorazili do Frankovsku. Mně je blbě, že nemůžu ani chodit, a tak sedíme na nádraží a hádáme se, co dál. Nakonec jsme zjistili, že vlak do Oděsy stojí 29 hřiven, a proto pojedeme radši vlakem, protože vždycky, když někoho stopnem, tak za to stejně chce peníze, takže to vyjde nastejno. Pomalu se setmělo, a tak si jdeme hledat místo na spaní. Prošli jsme celý město, ale furt jsme v nějaký továrně. Nechtějí nás pustit do lesíka, kde bychom přespali, a tak tam jdeme tajně. Našli jsme zcela ideální místo. Splnil se můj dětský sen o nejromantičtějším místě na zemi. Je to lepší než holubí dům, bílý štít a ta dívka tam spí! Každou hodinu zde nákladní vlak o 50 vagónech projíždí po plechovém mostě, asi 2 m vpravo od našeho pangejtu je silnice a 5 m vlevo hučí řeka, ale jinak je to tu opravdu hezké, obzvláště ta cementárna. Možné se opakuji, ale je mi fakt blivno! Tak dobrou noc.

DEN PÁTÝ 13.8.99 ІВАНО-ФРАНКІВСК

Nejlepší hajzl, jaký je na Ukrajině
k vidění

Cipísek se ráno posral a poblil (ale opravdu, já to viděl na vlastní oči), a tak jsme se šli opláchnout do té špinavé hnusné řeky, co teče vedle. Ted' tu sedíme a je nám hrozně blbě a musíme čekat až Cipovi uschne spodní prádlo. Asi máme nějakou nemoc. Já mám žlutý chranky a Cip sere oranžový hovna.

Je to fakt hrozný asi jsme dostali nějakou virózu. Ringo má plesnivý nohy a zkoumá to. Postupně přišli nějakí tři mladí kluci, kterým mohlo být tak deset let. Pořád se na nás smáli a asi nám nadávali. Nadávali jsme jim taky a všichni jsme se chlámali. Začali si prohlížet naše věci a všechno pečlivě zkoumali. Vyžebali od nás šest hřiven (pro ně asi těžký prachy) a vypadli jsme na nádraží. Na nádraží byl hroznej chumel lidí, kteří stáli u čtyř pokladen. My jsme zrovna typli tu správnou, kde se kupují lístky do Oděsy. Přišli jsme ve dvanáct a odcházeli ve dvě, i když před Ringem stálo jen asi deset lidí. Každý Ukrajinec se totiž s pokladní vybavuje, smlouvá, hádá, podplácí, mluví o krávách atd. docela jsem nadával. Dost hlasitě a česky, takže mi snad nikdo nerozuměl. Fronty jsou tu tak nezpůsobný, že jeden člověk stojí u okénka a ostatních 150 se tetelí kolem něho. Kdo je průbojný, má šanci se dostat k okénku do jedné hodiny

RINGO: dva biljety do Oděsy

POKLADNÍ: (????????????????????)²

RINGO: no dva biljety do Oděsy

POKLADNÍ: ґаμ*а@ґгŎẽ

RINGO: to je jedno, já vám nerozumím, nejlevnější

POKLADNÍ: □ שׂיׁר ׀ ׀ ׀ ♣ ♪ ♪ ♪

RINGO: my levno a levněji do Oděsy pojezdom idēm.

Takto nějak vypadal rozhovor Ringa s pokladní, která nám po dlouhém vyjednávání prodala 2 lístky za 86 hřiven. Včera nám říkali, že to stojí 60 hřiven za dva lístky. To je nějaký divný. Vystoupili jsme z nádraží směrem koupit chleba a pití. Dostávám na Ukrajinu mírnou alergii. Nekecám, ale všichni tady smrdí, všechno tady smrdí a prostě je tu SMRAD! Nejhorší je, že se nedá vyvětrat, UKRAJINA TOTIŽ SMRDÍ CELÁ. Přijed'te a čuchněte si, všechno tu prostě smrdí, lidé jsou špinaví, mastní, chlupatí, oškliví. Já fakt chci civilizaci. Nechápu, jak někteří Američani a jiní podobní západáci nás mohou srovnávat s Rusama, Ukrajincema, Bělorusama, Moldavcema... a kupit nás s nimi na jednu hromadu. „MY, ČESKÁ REPUBLIKA, JSME CIVILIZOVANÝ, NÁDHERNÝ A LUXUSNÍ STÁT OPROTI VŠEM ZEMÍM BÝVALÉHO RUSKA-TOŤ PŘÍSAHÁM ZDE VE SMRADLAVÉM VLAKU“ -Tomáš Jirout-Cipísek !

Dále tady nemaj samoobsluhy, směnárny, dobrý pivo, restaurace. Jedem vlakem a prší a prší a dovnitř také prší. Po zemi teče potok.

Je tady úplně skvělej chlap. Furt si s námi povídá. My mu sice moc nerozumíme, ale jinak je to fajn. Bavili jsme se o tom, jak vloni Dynamo Kijev vyřadilo Spartu z ligy mistrů a taky o hokeji, o tom, jak jsme vyhráli olympiádu a mistrovství světa, ale i o náboženství, o tom, jak se sejdeme se strýcem v Oděse na Potěmkinových schodech, o tom, jak jsem se narodil v autě v zatáčce, a tak podobně.

S penězi je to tady trochu jiné, nemáte-li přesně, vrátí vám pokladní místo drobných kopějek žvýkačky.

No pak se setmělo, a tak jdeme spát. Nemáme hodinky, a tak nevíme kolik je hodin. Dobrou noc.

DEN ŠESTÝ 14.8.99 TIRASPOL

Ráno jsme se polámaní vzbudili a pomalu dorazili do Tiraspolu. Dál jsme jeli v Moldávii, zatím žádný problém. Problém nastal až tehdy, když přišla ukrajinská pasová kontrola. Vzali si naše pasy a někam s nimi odešli a něco zkoumali. Pak se vrátili, mleli, kecali a řvali, ale my jsme jim vůbec nerozuměli. Někjaký

Cipís s Ukrajincem (vlevo) a Gruzínem, jež nám hodně pomohli

problém s vaučerama. Naše vaučery byly totiž dva dny prošlý. Na Ukrajině jsou tak aktivní pasoví celníci, že si zavolali do Užhorodu a zjistili si nás (jsem opravdu zvědavý, jak dorazí do Oděsy Špaga s Cyrilem). Po chvíli nám řekli, ať si vezmeme batohy a jdeme s nimi. Říkali, že se zítra ráno vrátíme vlakem do Prahy. My na to furt: „My chůčem pasmatřit' more,“ a oni: „20 dolarou.“ Chtěli nás odvézt na policejní stanici, a tak jsme jim ty peníze přece jen dali. Pěkně mě to sere. Tolik peněz tu nemají ani za měsíc. Kurvy ukrajinský. Náš stav je teď: 13\$, 3 hřivny, 20 Kč, 5 kopějek a 1 moldavský ley. Nevím, opravdu nevím, jak dorazíme domů, domů, domů, do Prahy, do lékárny, do hospody, za Kačenkou, do restaurace se spousty jídla a piva...

Pomóc, já chci domů!!!

Podle mých hrubých propočetů se domů vrátíme stopem z Oděsy 17. Září 2000, protože nesmíme jet přes Moldávii. Máme hlad, za dva dny jsme pojedli jeden bochník a jednu paštiku+ 1,5 litru vody dohromady. Začíná to být docela zajímavé. TO JE PROSTĚ PORNO, UŽ NEJSEM HAPPY, BOLÍ MĚ ŠKOPEK A ZVEDÁ SE MI Z TOHO KÝBL!!! Nejvíc mě sere, že neuvidím letošní ročník ligy mistrů a prošvihnu svoje osmnáctiny. Ty dva borci, co s nimi jedem v kupéčku nám do deníku napsali nějaký hrky. Jeden Gruzínsky a druhý Ukrajinsky. Taky nám dali najíst a my jsme jim za to dali porcelánový slony. Ještě nám poradili, že máme mlčet ohledně úplatku celníkům, máme mlčet a na všechno odpovídat НЕПОНИМАЮ (nerozumím). Dali nám zbytky svého jídla a pití, protože viděli, jak jíme suchou polívku s pytlíku a přikusujeme k tomu suchý chléb a rozloučili se s námi. Vylezli jsme na nádraží a hned šli k moři.

Lanovka k moři- poněkud to houpá

Svezli jsme se lanovkou, která byla značně pofiderní. Dolu a pak hned nahoru. Pokladní totiž neměla drobný, a tak nám prodala permici na celý den. Začali jsme hledat Potěmkinovy schody, které jsme potřihodinovésleze také našli. Na pátém schodu od zdola jsme nenašli žádný vzkaz, a tak jsme tam zanechali svůj: „SRAZ 15.8.99 V 12:00 POČKEJTE NA NÁS. Potom jsme odjeli zpět na nádraží, kde jsme vyměnili poslední peníze na hřivny, o které jsme záhy zase přišli. Nejdřív jsme si koupili za sedm hřiven český porno bulvár, abychom měli po večerech, co dělat a potom lístek na vlak kousek od Oděsy na pláž u moře. Potom jsme šli do parku u nádraží (něco jako Sherwood v Praze- žádněj bílej, samej mulat a Moldavec), kde se na nás vrhla Moldavská rodina a dost brutálně začali žebrot. Je to jak s filmu. Tlustá černá čtyřicátnice se na mě sápe a hrozně u toho funí. Trhá mi vlasy a hrozně ječí. Prej mám zabalit kopějku do dolaru a hodit ji do křoví, kde ji vezme jiná černá tlama a pak budeme určitě spasení. Cipísek to zkouší, ale moc se mu to nepovedlo, protože šikovná černá ruka mu čorla skoro všechny hřivny. Další šikovná ruka znenadání drží můj foťák, což mě trochu překvapilo a chci tohle kouzlo ukázat ještě jednou, ale to už Cipísek řve a kamsi prchá a černá matka

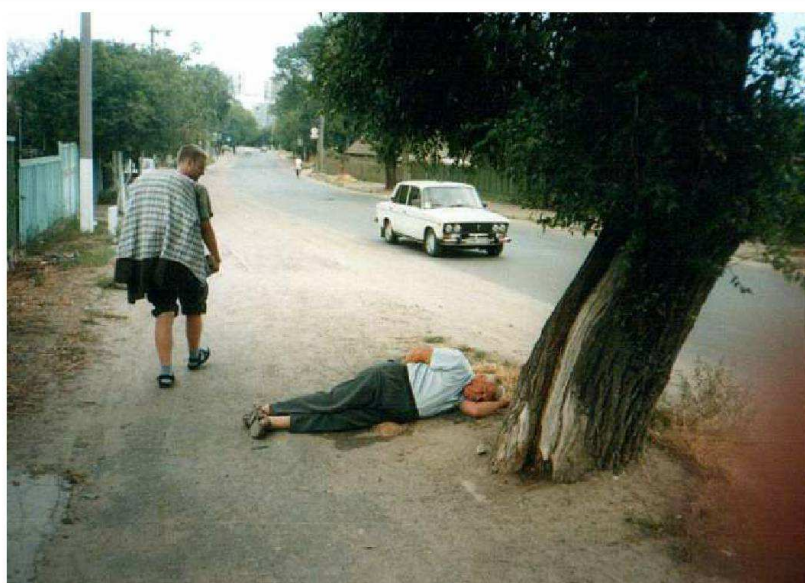
pluku svírá trs jeho hezkých blond'atých vlasů, které schovává s ukradenými penězi do upatlané zástěry. Pak se pokřižovala a vyrazila za námi přes ulici, až ji musel zastavit nějaký policajt. A co teď? Do Kišiněva se nedostaneme, zpět do Oděsy taky ne, vodu nemáme, jídlo taky ne. Co budeme dělat? Stopovat! Jak? Dlouho! Co budeme jíst? Nic! Co budeme pít? Nic!kde jsme? V PRDELI!!! Odjždíme na pláž, kam jsme si už předtím koupili lístek a pořád, celou noc, a celý den, si říkáme, že může bejt ještě hůř a to nás uklidňuje, protože nakonec vždy přijde věc ještě o něco horší než byla ta předtím. Např. dnes k večeri jsme měli polévku s pytlíku na sucho a sojové maso taktéž na sucho. Zítra bude bramborová kaše- pro změnu na sucho. Tak dobrou noc.

Všude jsou mušky, mraky komárů a mušek a hraje tu nějaká diskotéka. Fakt dobrý- tak teda dobrou noc.

DEN SEDMÝ 15.8.99 КАРОЛИНО-БУГАЗ

Ztratil jsme svoji černou fixu, proto teď píšeme modře (to, aby jste se nedivili). Mám docela hlad a představa, že cestou domů nebudu nic jíst je docela zajímavá.

Tak tedy, abych pokračoval. Ráno jsme se vzbudili, vykouпали, nabrali škeble a šli na zastávku. Lístky jsme si

A ještě ze předu

raději nekoupili, protože už nás nebaví dohadovat se ze zdejšími pokladními sedíme ve vlaku a je nám zatím hej (až na to kručení v břiše).

Vystoupili jsme v nějakém městě, koupili chleba a šli stopovat. Po třech a půl hodině jsme se zas vrátili na nádraží a koupili si lístky kousek dál. Cipísek se zase poslal. Zbylé peníze: 97 ukrajinských kopijek(=10 Kč), 20 českých korun(=20 Kč) a jeden moldavský ley(=0,1 Kč). Je těžké si představit, že za poslední peníze jedeme ještě dál od domova, ale co máme dělat, když nesmíme přes Moldávii. Teď budeme v nejjihnějším městě Ukrajiny. Pak už jenom Rumunsko, ale není tu žádná celnice asi budeme muset do Rumunska doplavat přes Dunaj.

Vlak přijel a my nasedli do nejlevnějšího vagónu (dobyčák) a po hrozně cestě, která trvala pět hodin jsme vystoupili v Izmailu. Ve vlaku jsme posnídali, poobědvali a povečeřeli jedním krajícem chleba se solí. Vedle si jako na potvoru jedli hroznové víno (taky bych si dal nějaké vitamíny-až přijedu do Prahy, tak půjdu určitě na kapačku). Načepovali jsme vodu a hledali místo na spaní. Nakonec jsme to zabodli vedle hlavní silnice u nějaké zahrádky. Mám nějaké pupínky na nohách a strašně to svědí.

DEN OSMÝ 16.8.99 ИЗМАЇЛ

Ráno na nás zaštěkal nějaký pes, a tím jsme se také vzbudili. Kolem nás chodili nějakí lidé s krávama a koukali, čuměli, kdo si to u nich na Ukrajině dovolil lehnout vedle silnice. Pak nás seřval nějaký děda a my jsme radši vypadli. Po pětikilometrové chůzi jsme konečně dorazili k Dunaji. Tady jsme zjistili, že jsme Někáká paní nám

ÚPLNĚ V PRDELI

řekla, že tuda to určitě nejde do

našeho vytouženého Rumunska. Viděla, jak jsme splavený vedrem, bez peněz, bez jídla, tak nám ta hodná paní donesla kousek hroznového vína. Pak si pro nás přišli ukrajinsko-dunajský celníci, kteří si nás odvedli na jejich stanici. Tam si nás prohlíželi v pasech a furt se nás ptali. My jsme furt říkali, že nám děngy ukradli v Oděse, že chceme přes Rumunsko stopem do Prahy. Něco si opsali z našich pasů a poslali nás na autobus do Reni, který nás vzal zadarmiko.

Teď jdeme pěcháro na Ukrajinso- Moldavskou hranici(asi 8 km). Ukrajinci nám dávají pěkný kapky. Pasy prohlíží pod jakýmsi detektorem asi půl hodiny. Batohy jsme museli kompletně vysypat a porno za 7 hřiven tu nechat. Taky nechtěli uvěřit, že nemáme vůbec žádné peníze (27 kopijek a 1 ley). Ptali se na vaučery, ale nakonec jsme jim nakecali, že nám je vzali v Užhorodě na hranicích. Nakonec tomu uvěřili a pustili nás dál. Na moldavské straně už to bylo horší. Nikdo se s náma nebaví a zcela nekompromisně jsme byli posláni zpět na Ukrajinu z mě opravdu nepochopitelných důvodů. Prý potřebujeme víza, což je nehorázný výmysl. Ukrajínští celníci se nám smáli, ale nechali nás jít zpět do Reni (viz razítko v pase-AHYJOBACHO) a ještě nám načepovali vodu.

Reni- ještě mnohem větší prdel světa, vítejte v pekle, nápis opravdu dobře vyjadřující realitu

NENÁVIDÍM MOLDAVSKÝ ČUROMEDÁNOPIČOKURVOZMRDY- NEPUSTILI NÁS ANI KUREVSKEJCH PĚT KILOMETRŮ DO RUMUNSKA). Teď jsme v Reni. Musíme jen doufat, že nás vezmou zadarmo vlastně až na Slovensko tou samou cestou, co jsme přijeli. Jsou tady strašně hodní lidé. Jedna paní se dokonce rozbředla, když jsme jí vyprávěli náš příběh.

To jsme zrovna žrali nezralý švestky a šli cestou na autobus. Pokecali jsme s nějakým taxikářem, který nechtěl uvěřit, že chceme domů bez peněz. Řekl, že se přimluví u toho autobusáka, aby nás vzal zadarmo alespoň do Izmailu. Krmili jsme nějakého psa a čekali a čekali. V 18:10 přijel a my nenápadně

proklouzli na zadní sedadla. Teprve poté nám došlo, že zde prachy vybírají až vevnitř. Řekli jsme mu naší obehrou písničku: „My z Prahy, nám děngy pokradli v oděse...“

...nakonec nás tedy pustil. Cesta vůbec neubíhala a trvala pekelně dlouho. Izmail nás přivítal svým místním prachem a naše kroky zamířili na nádraží. Naše oči shlédli, že vlak do Oděsy jede až ve 23:00, a že tedy budeme muset počkat tři hodiny. Pak nastalo něco, co se jen tak nevidí a zvedlo to naše sebevědomí na cestu zpět na nejvyšší úroveň. Ringo totiž nemohl najít peníze, které měl (a já jsem vůbec nedoufal, že je má) a teprve tady ho napadlo pořádně si prohledat batoh. Našel nejenom kafe, kterým jsme chtěli uplácat průvodčí, ale také navíc 17\$. Ted' nám tedy teprve bylo jasné, že to nějak dobře dopadne a my do té Prahy nakonec nějak dorazíme i do neděle. Pak k nám přišel nějaký ožralý Ukrajinec a nabízel nám pořád nějakou pomoc, kterou jsme ted' určitě nepotřebovali. Po té přišel ještě nějaký taxikář a doporučil nám, že ze Lvova se dá stopovat do Polska a po té do Čech. Nasedli jsme do vlaku, ale nechtěli jsme dát průvodčí 5\$, a tak jsme jí dali radši 2\$. Nestačilo to, a tak to za nás zaplatila nějaká mladá parta lidí, kterým jsme vypravovali svoji obehrou písničku (asi jim nás bylo líto). Řekli nám, že bychom jim také určitě pomohli, kdyby oni byli v naší situaci u nás. Tím to také skončilo a my postupně nějak usli. Byla to noc krušná a moc jsme se nevyspali. Vlak jel jenom sedm hodin, a to je na spánek v dobytčáku, na tvrdých kavalcích, ještě když po vás lezou škvoři a zalézají vám do nosu a uší, opravdu hodně málo. Bilance spánku byla tak tři hodinky.

DEN DEVÁTÝ

17.8.99

ОДЕССА

Vlak III. třída

Vlak IV. třída neboli dobytčák

Ty škvoři jsou fakt hustí a jsou úplně všude. Ale nejvíc padají ze stropu, když sebou vlak cukne a že sebou cuká nemálo. Už šest dní jsem nesral a myslím, že až budu muset, tak zase utrhnu mísu a z prdele si udělám trychtýř. No ale zpět do Oděsy, kam jsme přijeli dnes ráno. Po dlouhém zjišťování (2,5 hod) jsme zjistili, že dneska nejede vlak ani do Užhorodu ani do Lvova. Respektive rychlík do Lvova jede, ale černá mafie (cikáni) skoupila všechny lístky a chce za ně 30\$. Dělej při tom šílený machry. Je to tady fakt strašný, půl hodiny jsem stál frontu a když už jsem u okénka, tak pokladní zavřela a odešla na kafe. Jiná si zase četla noviny a ta poslední měla astma takže se dusila a nic jí nebylo rozumět. Ted' ležíme v parku o moře a načerpáváme energii na další cestu. Jo, taky jsme byli na Potěmkinových schodech. Náš vzkaz tam zůstal neporušený a přibýlo tam ještě „18:30“ takže se sem asi Špagi s Cyrilem dostali. Docela by mě zajímalo, jak na tom jsou oni.

Ještě jsme jakž takž polehávali a pospávali, až jsme se vydali na nádraží po velmi namáhavých schodech. Na nádraží vyměnit peníze, který jsou už fakt poslední a koupit lístky do Čopu. Jelikož jsme si koupili nějaký jídlo a pití, tak už nám, bohužel, nezbylo na vlak. Ten stojí 60 hřiven, my máme k vzteku 57 hřiven. Tak jsme chtěli koupit lístky do Užhorodu. Ty maj, a to si představte, vyprodaný na tři dny dopředu. Mafiáni, kteří skoupili všechny lístky a prodávají je buď za 30\$ či za 50 hřiven jsou fakt debilové nenormální. Na Ukrajině jsem našel další paradox: Nemůžete sehnat lístky, i když máte peníze!! Rozfofrovali

jsme tedy zbytek hřiven, nechali si jich jenom 50 a doufáme, že ukecáme průvodčí do Lvova, aby nás nechala klidně 13 hodin stát v uličce. Ted' sedíme v parku, kde nastali všechny naše problémy s penězi, které odcizili mouchy cikánský. Ale pořád může být hůř, jestli se odtud nedostaneme dnes večer, tak už teprve budeme úplně, ale fakt, na 100% V PRDELI, jelikož musíme být do neděle doma. Vyfotili jsme se u kostela a vojenské výstroje, prošli kolem Lenina, kterého tu mají v každé vesnici a snili o tom jaké je to v Čechách a hlavně DOMA V POHODĚ A JAK CHCEM PRYČ.

Další ukrajinský paradox: nikde ani mráčku a přec vichřice, jak sviň.

Dnes jsme měli zas po dlóóóuhé době kus masa, a ta z mravence, jež se nám dostal do chleba. Ani nebyl moc kyselý.

Pěknej a ještě větší průser. Na nádraží jsme byli jak somroni z nějakého filmu. Nepodařilo se nám nikoho přemluvit. Překupníkovi jsme nabízeli i Ringův foťák, ale ne, za něco nás Bůh prostě trestá a my nevíme za co. Přece nemůžeme mít tak velký hříchy. Ta smůla, která se nás lepí již od čtvrtého dne se nechce pustit, jako ta naše špína, která se na nás drží už od prvního dne. Možná, že kdybychom se umyli, tak by z nás spadla nejen ta pěti kilová špína, ale také neskutečně velká a neunikající smůla. Prostě jsme v ještě větší a větší PRDELI, než jsme byli. Náš stav je stále horší a horší. Psychicky jsme na tom už hodně bledě. V 19:45 nám jede další vlak, ale ten už je dneska fakt poslední. Je to vlak na Varšavu a jeden překupník kurevskej nám řekl, že nás tam za 50 hřiven oba snad pustí do toho našeho vytouženého Lvova. Až se mi chce ze všeho brečet a dušuje se, že už se na Ukrajinu příště nepodívám. Utěšujeme se domovem, co bychom si dali k jídlu, kam bychom šli do hospody, o fotbale a o hokeji, o holkách a jaká je to s nimi pohoda. Jak tak koukám na Ringa, tak i jeho neutuchající optimismus pomalu tichne. Představte si Ringa fakt našťvanýho a těšícího se domů. Už ani on nehází svoje proslavené vtípky. Jsme prostě tam, kde jsme být nechtěli. Jsme v parku a sedíme. Z nádraží se ozývá neustále znělka příjezdějících a odjíždějících vlaků a Ringo pokaždé odvětlí: „Nesnáším tuhleto znělku!!“

Já totiž miluji tuhleto znělku: „CINK, stanice Praha-Hlavní nádraží, osobní vlak 130754 ze směru Kolín, Pečky a Praha-Libeň přijede na nástupiště číslo tři, služebně třetí kolej. Vlak zde jízdu končí. Prosíme, nenastupujte do soupravy!“

Chce se mi zle srát, ale nemůžu. V takovém městě je ostuda se vysrat i doprostřed silnice. Moje hovno-moje nejsmradlavější zelený hovno, doplněný fazolemi a okořeněný třeshněmi ze salkem je proti tomu všemu zde úplný zlatý poklad. Ale jinak je to tu docela fajn.

Jsme na tom bledě a snad už hůř být nemůže, ale Ringo furt říká: „Může být ještě hůř.“ Vlak do Varšavy nás taky nevzal, i když k vzteku jeden vagón jel do Prahy. Nekecám, ale fakt tam bylo napsáno:

ОДЕЦКА-ПРАГА. Zamávali jsme naší dnešní poslední naději a šli koupit lístky od překupníků za foťák, který by mohl stát i 200 hřiven. Chlápek už, už nám dával lístky do ruky, ale přišel nějaký bos, a řekl nám, že máme počkat 20 minut. Čekali jsme 30, 50, 60, 90 minut, a když se nic nedělo, tak to šel Ringo naposledy zkusit k pokladně. Lístky samozřejmě neměli. Jsme pěkně nasraný. Seděli jsme tam na zemi v nádražní hale a vypadali jak bezdomovci (no jó, vždyť my taky jsme). Za chvíli však přišli nějaký 120 cm babky s krabicema a normálně nás vyhodili, že prej je to jejich flek na spaní a že máme jít spát někam jinam. Chvíli jsme tam postávali, až nám nějaký překupník zase nabízel lístky do Lvova. My jsme mu ukázali foťák, ale ten nechtěl a poradil nám,

Také já v Reni ztrácím svůj stupidní úsměv

že máme zítra překecat za foťák autobusáka a když to nevyjde tak znovu zkusit vlak 21:43 na Varšavu a ptát se u polskejch vagónů. Potom jsme mu poděkovali a viděli další ukrajinský paradox: ke kasám naběhne uklízeč četa (skládající se většinou z babek přes sedmdesát) jedna vrchní uklízečka zastaví provoz a nepustí nikoho si koupit lístek. Kdo to nezná a přijde si koupit lístek na poslední chvíli, tak má prostě smůlu. Baba

uklížečka nepustí ke kasám ani policajta dokavad' to neuschne. Zjistili jsme, že dál nám tu pšenka nepokvete a vydali se vyspat do parku k moři. Lehli jsme si někam mezi cesty a poslouchali dvě diskotéky najednou. Opravdu krásně se přitom usínalo. Tak tedy dobrou noc.

DEN DESÁTÝ 18.8.99 ODECCA

No zas tak dobře ne. Jako by té smůly nebylo dost. MRAVENCI! Všude jsou mravenci. Lezli nám i ve spacácích, v batozích, v ešusu, úplně všude jsou mravenci. Jediný, co mě těší je vosa- vosa, co s námi létá už od Doliny a pořád nás otravuje. Já ji hrozně mám rád.

Po sbalení věcí jsme již poněkoli káté vystoupali schody od mořského parku a vydali se hledat tramvaj číslo pět, která jezdí na autobusové nádraží. Na tramvaj jsme čekali asi 45 minut, než nám došlo, že zavedli náhradní autobusovou dopravu, která měla poněkud nelogická čísla 125, 225, 325,... Nalezli jsme tedy do jednoho z autobusů, kde bylo víc lidí než místa a dorazili na nádraží. Autobus žádný do Lvova nejel. Smůla a zase jenom smůla, kdy už se to konečně obrátí. Jeli jsme tedy zpět na nádraží vlakový. Vlak do Lvova nám jede v 16:45 a my máme spoustu času. Usadili jsme naše zadky v parku na nádraží, který známe už jak vlastní špínu a pot. Ringo se šel ještě na hodinu někam vykadit a já doufám, že snad někoho překecáme. Už tu fakt nechci strávit další den. Ringo přinesl chleba a my jsme nakrmili dobrotně půlkou chleba hejno vrabců, které se k nám slétlo. Takové mraky vrabců jste určitě ještě neviděli. Byli úplně všude. Na 10 cm jsme je mohli krmit, i když sami máme hlad. Naše dobrota je tak velkorysá, že si říkám, aby už taky někdo byl dobrotivý na nás. Je tu nuda, ale hrozná nuda, a tak si zase vypravujeme o všem možným. Mezitím se samozřejmě bušíme a já furt vyhrávám.

Pomalu je čas, abychom zase šli přemlouvát průvodčí, aby nás nechali jet do Lvova za foťák a 30 hřiven. Zase jsme fňukali a dělali psí oči, ale nepomohlo to. Odpovědí od tlusté zmalované paní průvodčí bylo razantní: „HET, НІ Б КОЕМ CJИЧAE! (Ne, v žádném případě). Tak jsme šli dál k nějakému pánovi. Jeho ne už nebylo tak razantní, a tak jsme zkoušeli psí oči tak dlouho, až nás opravdu vzal. Je to neuvěřitelné. Mám hroznou radost. Foťák a 40 hřiven je v prdeli, ale my se dostaneme do Lvova. Rodiče mě zabijou. Už nikdy si na Ukrajinu nebudu brát foťák! Jedeme v takový malý strojovně, ani si zde nejde lehnout a je tu hrozně moc tlačítek. Zvedá se mi kýbl a jsem úplně na keдр rád, že jedeme směrem domů. Asi v jednu hodinu přišel ten průvodčí a poslal nás spát na nějaký místa, každého někam jinam. Všichni si na nás ukazují prstem, ale konečně už budeme ve Lvově. Taky jsme ztratili všechny propisky, a tak musíme psát tužkou z KPZ.

DEN JEDENÁCTÝ 19.8.99 JIBĚB

Tak už jsme se prolámali do druhé desítky dní. Ne, že bychom z toho byli bůhví jak nadšení, ale patří to prostě k realitám našeho žití. Ze Lvova jsme se po projití celého města dostali stopem až do Šegini, na hranice s Polskem. Tam nás sice nechtěli pustit přes hranice, protože se dozvěděli, že máme čtrnáct dní prošlé vaučery a taky vůbec nechápali, že máme v pase razítko z výstupní razítko z Reni, jež je přerazené razítkem anulováno, ale výjimečně hodný mladý Ukrajinec je přemluvil, a tak nás konečně pustili ven z Ukrajiny. *Nechápu proč nás nechtěli pustit, vždyť opouštíme jejich zem. Ukrajina je zvláštní a už asi nikdy nebude jiná.*

Hned za hranicemi nás vzal nějaký chlápek do Przemyslu a ukázal nám cestu na Krakov. Tam začalo pršet a my se schovali pod střechou jedné chalupy. Pak jsme stopovali asi tři hodiny a já byl pěkně naštvaný. V Čechách a na západě či na jihu se stopuje nejlíp. To je pravda- absolutní pravda. Pak zastavil nějaký človíček ve starším fiatu, aby se podíval do mapy a my jsme hned využili situace a nakýblovali jsme se tam.

„Jedete na Rzesow?“ zeptal jsem se ho a on po chvíli váhání:

„Jedu přes Rzesow.“ Ringo už seděl vzadu a rovnou se zeptal:

A hec, že mu nedáš poslední peníze

„Jedete na Krakow?“

„Nó, jedu i na Krakow.“ Krakow byl vzdálený asi ještě 300 km, a tak jsme pospávali a pospávali. Jelikož nejel přímo, ale přes vesnici Myšlenice, řekl jsme mu ať nás vyhodí a my budeme stopovat na Slovensko. Asi to nějak nepochopil a vezl nás dál. Tak jsme se naštvál a řekl jsme mu důrazně, ať zastaví. Nazpátek na hlavní silnici je to asi dva kilometry. Tam jsme stopovali a hrozně se divili, že na hlavní tah na Slovensko jezdí z padesáti aut jen tři s SPZ Slovenska. Koukali jsme též na autobusy, ale žádné na Slovensko nejel. Chtěli jsme se dostat do půlnoci do Ružomberoka, kde by nám jel Laborec, ale bohužel usínáme u řeky vedle silnice a je tady hrozný rámus od aut, a tak tedy usínáme s touhou po domově. Jo a abych připomněl za dnešek jsme měli k jídlu 1x kukuřici a jednu sušenou polévku (samožřejmě nevařenou). Zkoušeli jsme udělat kaši ze studené vody, ale byl to takovej humus, že jsme si jenom lízli a pak hned s b-komplexem pod jazykem usli

DEN DVANÁCTÝ 20.8.99 MYŠLENICE

To byla zase noc. V noci začalo pršet, a tak pomohla Ringova plachta. No pomohla, ono když se jí zespoda dotýkáte, tak to moc nepomáhá. Zkrátka, ráno byly naše spacáky úplně mokré. Všude též byli slimáci, kteří oslintali úplně všechno, hlavně pak spacáky a moje sandále. Pojedli jsme pár špendlíků, který určitě nebyly zralý a vydaly se naše nohy směrem k silnici. Tam nám kupodivu zastavilo skoro hned auto. Ford transit s polskými děvčaty mířící na polské Beskydy. Ringo se hned rozkecal a povídal jak jsme byli na Ukrajině a tak dál. Oni to nějak špatně pochopili a mysleli si (jak se na nás fousáče podívali), že jsme Ú Káčka jak vyšitý. Pak jsme jim teda ukázali pasy, že bydlíme v Praze. Nakonec nám uvěřili a my jeli dál. Vysadili nás u Rabky (asi 30 km na Slovensko). Po hodině stopování se naše mysl rozhodla jet do Suché Beskydské a odtamtud pak dál pojezdem do Bialsko- Biala. Vlakem do Suché jsme jeli zadarmo, protože kolem nás průvodčí jen prošel. Tam jsme vyměnili ringových 200 Kč, za které jsme si koupili chleba s máslem a jeli dál do Bialska. Tam jsme vystoupili a naše kroky zamířili na silnici směr Cieszyn a Český Těšín. Ringo byl šťasten, když spatřil značku BRNO 222 km a hned se smál. Pak ale zjistil, že nám nikdo nezastavuje a my musíme jít 32 km pěšky. Moje nohy a psychika už jsou tak dost nalomené a když k tomu nic nejíte, tak si to zkuste ujit. No nic moc. Tak jsme teda vyrazili. Po hodině pochodu jsme ušli asi 5 km, ale na ceduli před námi se zračila tato značka CIESZYN 31 km. My jdeme tak dlouho a ujdeme jeden kilometr. No to je v pytli, to bychom tam nedošli nikdy. Pak však nastalo něco, co pozvedlo naše česká srdíčka na nejvyšší mez spokojenosti. JÓJ, JOJ TO JE POHODA, KRÁSA, HURÁ, POMÓC, HŮRA...

Zastavil nám totiž český kamión a dovezl nás až na hranice. Byl to pohodář úplně největší. Já jsem happy úplně nejvíc. Hezky jsme pokecali a pak nás vyhodil až na hranicích. Nechtěli nás pustit pěšmo, a tak jsme se nakýblovali k nějakému dalšímu Čechovi do auta a ten nás dovezl do Českého Těšína. Jsme šťastní úplně na ultimum. Líbáme českou zemi. Poprvé jsem dal cucáka přímo do bodláku, můj druhý francouzák zamířil kus vedle do hlíny a třetí polibek si vybral za cíl nedaleké mraveniště. Radostí žeru českou trávu a listí. Teď zrovna sedíme na nádraží a čekáme na vlak. Svorně doufáme, že nás nechají jet zadarmo až do Prahy.

V Těšíně jsme pak bloumali po nádraží, strkali pětikopijky do automatu s tím, že nám vypadne kafe a těšili se domů. Byla pohoda, když přijel vlak a my do

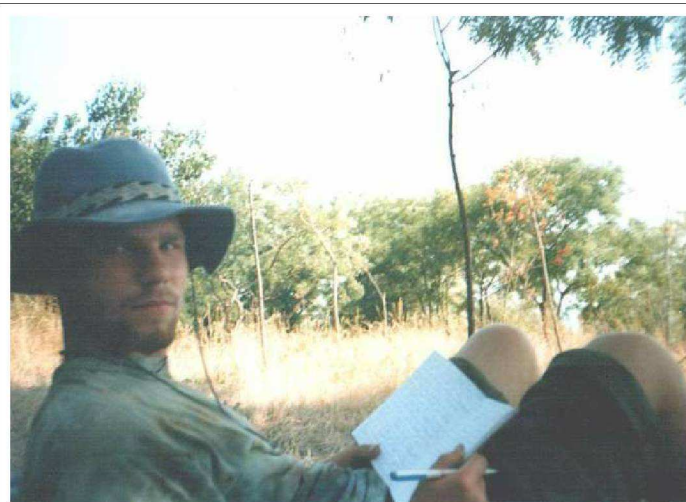

Z výstupu na Poloniny

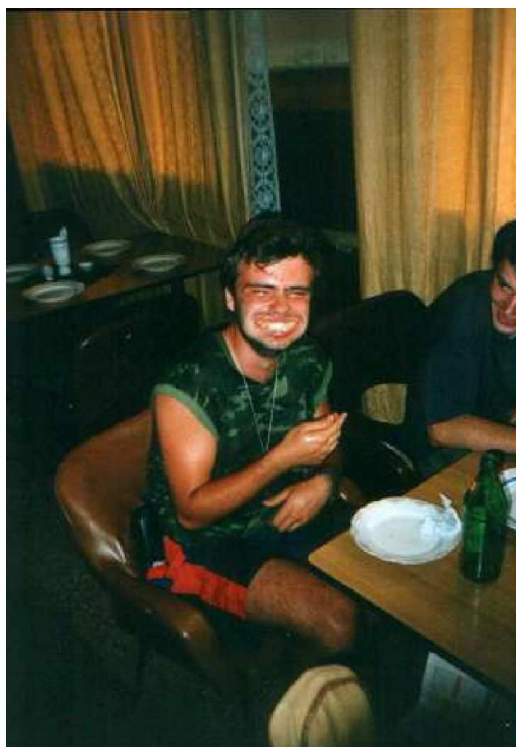
něj nasedli. Vlezli jsme do kupé a čekali. Průvodčí už se blížila. Měli jsme srdce až v prdeli. Na obvyklou otázku: „Přistoupilí?“ jsme nereagovali, a tak našťěstí odešla. Jenže za chvíli nás někdo vyhodil z kupé, jelikož bylo místenkové a pak byla ještě ke všemu změna průvodčích. Pan průvodčí byl tvrdý chlap a nenechal se zviklat naším pofňukáváním. V České Třebové nás nemilosrdně vyhodil. Tady jsme čekali na další vlak. Nastoupili jsme do něj a vzápětí zase vystoupili a prchali před průvodčím až na konec vlaku k záchodům. Hned, jak ho Cipísek zahlédl, tak byla započata akce „záchod.“ je to dobrý, nevšiml si nás. Tohle se opakovalo ještě jednou a pak už to přišlo: „CINK-STANICE PRAHA-HLAVNÍ NÁDRAŽÍ,

ZPOŽDĚNÝ RYCHLÍK ZE SMĚRU..... Bylo něco kolem sedmé hodiny ranní a z metra právě vyšla hrstka lidí. Všichni někam spěchali. Všichni-všichni, až na jednoho. Divný mladík, co si to kulhal směrem k sídlišti. Zraky všech procházejících na něm spočívali déle, než bylo nezbytně nutné. Ale bylo proč se na něj dívat. Byl tak trochu jiný. Byl tak trochu zvíře. Všude měl srst. Z obličeje mu vyčníval jen nos a jasné, radostí zářící oči. Husté tmavé vlasy značně poznamenané mastnotou a prachem se schovávali pod špinavou potřahanou kšiltovkou. Na zádech batoh, ze kterého ještě kapala voda a vylézali z něj ukrajinští mravenci a divili se, kde že to jsou. Byla docela zima, ale on měl na sobě jen obyčejné zelené tričko, na kterém už bylo vidět, že se vyrábělo z lnu, a krat'asy, které mu byly věrným společníkem při jeho útrapách. Tyto krat'asy již nikdy nezazáří svými původními barvami, protože byly nadobro sedřeny a překryty hustou vrstvou špíny. Kolem něj se šířil nepříjemný zápach. Rigol a rychna, jež byly dokonce vidět. Vypadaly jako zelenošedý prach kolem něj. Ale jinak neměl nic. Jídlo ani pití dlouho neviděl. Dlouho se mu zdálo o této chvíli, o tom, jak si namaže rohlík s máslem a zapije ho vodou. Bylo na něm vidět, že zažil něco neobvyklého a těžko uvěřitelného. Bylo na něm vidět, že se vrátil ze země, kde neznají jiné barvy než šedivé a černé, kde vás sice nechťejí, ale když chcete odjet, tak vás za trest nepustí, kde chcete-li jít 3 km po hranici, tak potřebujete vymyšlené vízum, kde chcete-li jet vlakem musíte si lístek koupit už měsíc dopředu a to v hlavním městě a pak ještě musíte ležet ve strojovně, kde chcete- li jet autobusem, tak musíte doufat, že nezabili řidiče nebo alespoň že má benzín na cestu, kde neznají věci jako fronta, točené pivo či samoobsluha, kde místo záchodu mají díru v zemi a místo hajzl papíru Leninovy a Marxovy spisy.

Ten chlapec byl již dávno pryč. I poslední klapot jeho kanad se ztratil v raním sídlištním tichu. Ale jeho stín jako by tu zůstal. Jako by byl všude kolem nás a jeho varovně ztopořený prst jako by říkal: „Dobře si to rozmyslete...“

A zase park v Oděse- tady to vše začlo

Nějakej debílek si do držky narval dva pirožky a teď se dusí

DODATEK 1- JÍDELNÍČEK

- 13.8.99- ¼ bochníku chleba
10 dkg salámu
¼ rajčete
- 14.8.99- suché sojové maso
polévka z pytlíku nevařená- čongh
4x krajíc chleba posypaný kořením z polévky čongh
zbytky z vlaku
- 15.8.99- půl hot- dogu
2x krajíc chleba + šproty nechutné
suché sojové maso tři kousky
- 16.8.99- 5x švestka
3x krajíc chleba + sůl
slunečnice ¼ květu
6x kulička hroznového vína
- 17.8.99- půl bochníku chleba + sůl
půl koláče
- 18.8.99- půl bochníku chleba + sůl
jen 1,5 litru vody pro oba
- 19.8.99- 1x mladý malý klásek kukuřice
polévka t'ongh (nevařené)
půl vybufetěné housky
- 20.8.99- ¼ chleba+ máslo
8x špendlík

DODATEK 2- TRASA

BORKOVANY→ TĚŠANY→ MOUTNICE→ TELNICE→ BRNO→ VYŠKOV→ PŘEROV→
HRANICE NA MORAVĚ→ SVINOV→ OSTRAVA→ TŘINEC→ KARVINÁ→ JABLUNKOV→
MOSTY U JABLUNKOVA→ ČADCA→ ŽILINA→ VRÚTKY→ KRAĽOVANY→ RUŽOMBEROK→
LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ→ POPRAD→ SPIŠSKÁ NOVÁ VES→ MARGECANY→ KYSAK→
KOŠICE→ TREBIŠOV→ BÁNOVCE NAD ONDAVOU→ MICHALOVCE→ УЖГОРОД(Užhorod)
→ МУКАЧЕВО(Mukačevo)→ БОВЧИЙ (Vovčij)→ ПИЛИПЕЦ (Pilipěc)→ МІЖГОРЕ (Mižhorje)→
ДОЛІНА (Dolina)→ ІВАНО- ФРАНКІВСЬК (Ivano frankovsk)→ ЧЕРНОВЦІЕ (Černovce)→
CHISINĂU→ TIRASPOL→ ОДЕССА (Oděsa)→ КАРОЛІНО- БУГАЗ (Karolino- bugaz)→
БИЛГОРОД- ДНЕСТРОВСКИЙ (Bilhorod- dnistrovskij)→ ИЗМАЇЛ (Izmajil)→ ОДЕССА (Oděsa)→
ЛВІВ (Lvov) → HORODOK→ ŠEGINI→ MEDYKA → PRZEMYSŁ → MYŚLENICE→ RABKA
→ SUCHA BESKIDSKA→ BIELSKO- BIALA→ ČESKÝ TĚŠÍN→ ČESKÁ TŘEBOVÁ→ PRAHA

Tímto druhem písma jsou v textu odlišeny Cyrilovi zápisy

Tímto pro změnu Špagátovi

Takto do deníku zapisoval Cipísek

A tímhle obyč píše Ringo

